

Schimbarea la față

Ce s-a mai înfuriat Valentina când a auzit că taică-meu are să aibă un copil! „Cum e posibil așa ceva? E inconștient? E nebun? E bolnav? Nu-și dă seama că, de fapt, copilul ăla va crește fără tată?” La momentul acela deja nu prea mai era Valentina pe care o cunoscusem eu la-nceput. Se transformase pe nesimțite într-o scorpie, ca și cum traiul împreună stricase o vrajă, o vrajă frumoasă care preschimbase o broască-n prințesă, iar acum prințesa redevenise ceea ce fusese de la-nceput: o scârboșenie.

Ca de obicei, evitasem să-i dezvălui prea multe despre familia mea, așa că am profitat de situație ca să-i povestesc cum maică-mea murise în celebrul accident aviatic de la Balotești, lăsându-l pe taică-meu debusolat și neconsolat, cum el căzuse pradă depresiei, timp în care zăcuse ca o legumă în pat, amenințând c-o voce pierdută că are să se

spânzure de clanță când n-o să fie nimeni acasă, după care, ca prin minune, își revenise, mai hotărât acum ca niciodată să-și trăiască viața la maxim, cum se căsătorise și divorțase de mai multe ori în căutarea alesei pe care în cele din urmă o găsisese, și chiar dacă era bătrân și n-ar mai fi trebuit ca să zămislească un copil la vârsta lui, dragostea pentru ea îl făcuse nu mai necugetat, cum ai putea crede la prima vedere, ci, dimpotrivă, mai curajos, mai încrezător în destin și că, la o adică, ce cadou mai nimerit ar fi putut să-i ofere femeii iubite, dacă nu un vlăstar care să-i ducă mai departe moștenirea când el nu va mai fi printre noi?

Sigur, am greșit și de data asta, era de o sută de ori mai bine dacă-i spuneam adevărul, dacă o luam deoparte și-i explicam, calm și netulburat, că taică-meu luase o țeapă babană de la maică-mea și de atunci (deși nu neapărat din cauza asta) nu făcuse altceva decât să disprețuiască femeia, să profite de ea în orice mod și prin orice mijloace posibile, asta până ce, într-o zi, s-a-ndrăgostit nebunește de-o pizdă, la propriu vreau să spun, Valentina, s-a-ndrăgostit vizual și olfactiv de o pereche de organe sexuale femeiești și, tot jucându-se el așa, de-a ieșitul și intratul în peșteră, ca un liliac care nu știe ce vrea, s-a trezit la un moment dat că posesoarea ei a rămas însărcinată. *Nimeni nu și-a dorit acest copil mai puțin decât noi a fost*

placa lui, reluată în buclă, până la epuizare, *dar acum, că există acolo, parcă ar fi păcat să-l dăm afară, nu crezi?* Vorbea la plural, părea îndrăgostit și de vintrele ei, dar nu-ți bate capul cu el, iubit, fii doar cu băgare de seama și nu te apropia prea mult de tărâmul Gheonoaiei, că te va face să vezi lumea strâmb și urât, până la urmă fiecare culege ce-a semănat și toți ajungem ziua când va trebui să dăm socoteală pentru faptele noastre, chiar dacă nu știm când și în ce fel.

Sau poate pentru unii e altfel? Tu ce părere ai, doctore? Crezi că există și din aceia care-și planifică viața minuțios, anticipându-și fiecare mișcare și luând decizii în permanentă cunoștință de cauză? Oameni pentru care trăitul nu e o loterie, ci un fel de test-grilă la care știu dinainte toate răspunsurile? Cum ajungi să-ți ții viața în palme? Pentru că eu, de fiecare dată când vreau să fac asta, o scap de se duce dracului. Uneori, foarte rar, am impresia că sunt pe cale să înțeleg ceva, ceva profund, ceva solid, un lucru care să-mi dea speranță că-ntr-o bună zi voi fi și eu... altcineva. Aștept să-mi pice fisa, să irupă revelația în mine, dar nu se întâmplă nimic altceva decât că liniștea parcă începe să se audă mai tare. E ca un zgomot alb, ceva care vine din străfunduri și urcă încet, aproape imperceptibil, spre suprafață. Poate e de sondat liniștea asta, poate în ea se ascunde ceva, ca un răvaș norocos

într-o prăjituristică chinezească un picuț mai râncedă. Dar cum ajung acolo? Din liniște n-am cum să mușc, deși uneori simt cum mușcă ea din mine, cum mă apucă de carne și trage cu niște dințișori foșnitori și ascuțiți ca un colț de hârtie. Crezi c-ar trebui să m-apuc de meditat, doctore? Să fac ceva pentru dezvoltarea mea personală, să lucrez puțin la echilibrul meu interior? Sigur, sunt atâtea lucruri pe care aș putea să le învăț, să ies din zona mea de confort, cum se spune, deși nu-mi prea dau seama unde mă simt eu confortabil. Să încerc să sar cu parașuta? Crezi că în timp ce-aș cădea, aș putea primi revelația? Sau să-nvăț să dansez? Ce părere ai? Nu mi-ar strica să știu câțiva pași acolo, un tangou, un vals, o salsa, femeile apreciază un bărbat care se mișcă bine pe ringul de dans, nu-mi dau seama de ce, dar e un fapt dovedit. Nu mai zic că lor le place la nebunie să danseze, chiar și fără partener. Ar dansa non-stop. Sau ar face pauze doar cât să se ducă să-și mai cumpere niște hăinuțe. O, nu, doctore, nu (mai) sunt misogin. Doar puțin frustrat. Dacă e să te naști om, deși ar trebui s-o lăsăm mai moale cu nașterile, prea mare înghesuiala pe pământ, cred că e mai bine să te naști femeie în ziua de azi. Cel puțin în lumea occidentală; în alte părți e pe dos. În Irak, Afganistan, nici bărbat nu-i prea bine să te naști. Dar asta-i o altă discuție. Și apropo de discuție, nici nu mai știu cum am

ajuns aici. Să vorbesc, mi-ai spus, să nu-ți mai zic „dumneavoastră“ și să turui tot ce-mi trece prin cap. Ca și cum ar avea vreo importanță. Ca și cum chestia asta chiar mi-ar folosi la ceva.

Mă rog, deci unde eram? La ce-aș fi putut să-i spun Valentinei și nu i-am spus, da, am fost un papă-lapte, ca de obicei, niciodată n-am avut curaj să spun lucrurilor pe nume, în pofida a tot ce ți-am povestit, niciodată n-am avut tupeul să mă revolt, să vociferez, niciodată nu m-am priceput să-i privesc pe oameni în față și să exclam: *Hai sictir!* Așa că poate îmi merit soarta, poate asta e ceea ce ar trebui să pățească toți cei de teapa mea!

Tăticule, tăticule! Undeva, pe o plajă, un băiețel s-a pierdut în mulțime. Ai să-l mai găsești oare vreodată? Pentru că, după atâția ani, el e în continuare acolo, așteptând stingher, pe o pătură, în timp ce trei femei care-i țin companie tot insistă să le mai spună câte ceva despre el.

Lămuriri suplimentare

Ca să-nțelegi mai bine contextul, așa cum se prezenta el la acea dată, trebuie să-ți povestesc cum ajunsese Barosanul să se căsătorească din nou. Hai, că față de tine n-am secrete, ești singurul cu care pot vorbi fără să-mi fie teamă că voi fi greșit înțeles. Vezi tu, penultima lui soție, nu notărița, nu avocata, ci a patra, o doctoriță cu stil și rafinament, pe numele ei Grațiela, avea o fată dintr-o căsătorie anterioară. De fapt, nu era a ei, nu putea să facă copii, era a fostului ei soț, care, între timp, se prăpădise și, cum mama biologică a fetei murise și ea când copilul era foarte mic, Cătălina, căci așa o chema, ajunsese să fie crescută de această femeie. Nu știu în ce fel ar fi evoluat lucrurile dacă taică-meu n-ar fi apărut în peisaj. Și nici apariția lui în peisaj poate n-ar fi dus la tot ceea ce a dus, dacă ea s-ar fi produs când fata ar fi avut, să zicem, 10 ani. Și nici măcar